

## UNU

În noaptea aceea, când Susan Morrow se așază să citească manuscrisul lui Edward, o teamă o străbate ca un glonț. Începe cu un moment de concentrare intensă, care dispare prea repede ca să și-l mai amintească, lăsând un reziduu de spaimă nelămurită. Pericol, amenințare, dezastru, nu-și dă seama exact. Se străduiește să reînvie ceea ce avea în minte, gândindu-se la bucătărie, la cratițe și la ustensilele de gătit, la mașina de spălat vase. Apoi la felul cum și-a recăpătat suflul așezându-se pe canapeaua din camera de zi, unde fusese traversată de acel gând de primejdie. Dorothy, Henry și prietenul lui Henry, Mike, joacă Monopoly pe podeaua din bibliotecă. Refuză invitația lor de a participa la joc.

În apropiere are pomul de Crăciun, felicitări pe polița de deasupra căminului, jocuri, haine și batiste de hârtie pe canapea. Dezordine. Traficul de la O'Hare dispare în casă, Arnold a ajuns deja la New York. Cum nu reușește să-și aducă aminte ce a înspăimântat-o, încearcă să ignore sentimentul, își reazemă picioarele pe măsuta de cafea, oftează și își șterge ochelarii.

Starea de îngrijorare din minte persistă, e mai mare decât poate ea să explice. Se teme pentru călătoria lui Arnold, dacă despre asta este vorba, ca și cum ar veni sfârșitul lumii, dar nu găsește nici o explicație logică pentru o asemenea trăire.

Prăbușirea avionului, dar avioanele nu se prăbușesc. Conferința pare inofensivă. Oamenii îl vor recunoaște ori îi vor vedea numele pe ecuson. Va fi flatat, ca de obicei, să descopere cât de apreciat este, iar asta îl va face să fie extrem de binedispus. Nu va fi afectat dacă interviul pentru slujba la Chickwash va fi un eșec. Iar dacă, printr-o șansă nesperată, se va dovedi un succes, vor avea parte de o viață cu totul nouă și de ocazia de a locui la Washington, dacă ea va voi. El este însoțit de colegi și de prieteni vechi, oameni în care ea are încredere. Pesemne că e doar obosită.

Cu toate astea, îl amână iar pe Edward. Citește lucruri scurte, articole din ziar, dezleagă cuvinte încrucișate. Manuscrisul se opune, sau poate se opune ea, temându-se să înceapă, ca nu cumva cartea să o facă să uite de primejdia pe care o simte, indiferent care ar fi aceasta. Manuscrisul este extrem de greu, foarte lung. Cărțile i se opun întotdeauna la început, pentru că îi răpesc foarte mult timp. Ele îi pot îngropa, câteodată pentru totdeauna, propriile gânduri. S-ar putea ca, la terminarea manuscrisului, să fie o cu totul altă persoană. Situația de față este mai gravă decât de obicei, pentru că revenirea la viață a lui Edward aduce noi elemente, care îi distrag atenția și care nu au nimic de a face cu gândurile ei. El este totodată primejdios pentru că își descarcă mintea, bomba ascunsă în el. Nu are importanță. Dacă nu-și poate aminti ce o tulbură, cartea va acoperi totul, ca o vopsea. După aceea, nu va mai voi să se oprească. Deschide cartea și se uită la titlu – *Animale nocturne*. Vede, pe măsură ce intră în clădirea din grădina zoologică printr-un tunel, acvarii scăldate într-o lumină slabă, violetă, în care se află creaturi stranii și agitate, cu urechi uriașe și globi oculari mari, socotind că ziua este noapte. Hai, să începem.

### *Animale nocturne, 1*

Tony Hastings, soția sa Laura și fiica lor Helen călătoreau noaptea spre est pe autostrada din nordul Pennsylvaniei. Tocmai

își începeau vacanța și se îndreptau spre casa lor de vară din Maine. Îi prinsese noaptea pentru că întârziaseră cu plecarea și mai pierduseră timp și cu schimbarea unui cauciuc, undeva pe drum. Prin estul statului Ohio, când se întorseseră la mașină după cină, Helen a venit cu ideea:

– Hai să nu mai căutăm un motel, a spus ea, să conducem toată noaptea.

– Vorbești serios? a întrebat Tony Hastings.

– Sigur, de ce nu?

Sugestia încălca simțul ordinii care îl caracteriza și îi tulbura obiceiurile. Era profesor de matematică și se mândrea cu seriozitatea și cu bunul lui simț. Cu șase luni în urmă, se lăsase de fumat, dar câteodată ținea o pipă în gură, doar pentru încrederea pe care i-o conferea aceasta. Cât privește sugestia soției sale, în primă fază a fost tentat să spună: „Nu fi ridicolă“, dar s-a abținut, dorind să se arate un tată de treabă. Se considera un tată bun, un profesor bun, un soț bun. Un om de ispravă. Cu toate astea, se simțea înrudit cumva cu cowboy-i și cu jucătorii de baseball. Nu călărise niciodată și nu mai jucase baseball din copilărie, și nici nu era prea solid sau puternic, însă avea o mustață neagră și se considera o persoană agreabilă. Reacționând la ideea unei vacanțe și la libertatea pe care o oferă autostrada noaptea, la distracția neașteptată, s-a simțit eliberat de sarcina neplăcută de a căuta un loc în care să rămână peste noapte, de a opri la toate semnele de circulație și de a se duce la recepție pentru a vedea dacă au camere libere. A simțit o senzație de euforie la gândul că, într-un fel, va călări în noapte și-și va lăsa în urmă obișnuințele.

– Și ești dispusă să conduci și tu după trei dimineța?

– Oricând, tati, oricând.

– Tu ce părere ai, Laura?

– N-o să te simți prea obosit dimineată?

Știa că o noapte atât de exotica avea să fie urmată de o zi înfrigorătoare și că avea să se simtă cumplit străduindu-se să nu adoarmă după-amiaza și să revină la un program normal,

însă era un cowboy în concediu și părea momentul ideal pentru a se purta iresponsabil.

– Bine, a zis el. Să mergem!

Și au plecat, gonind pe autostradă prin crepusculul de iunie ce se lăsa încet, trecând pe lângă orașe industriale, înclinându-se ușor la curbele luate cu mare viteză și la pantele lungi ce traversau pământurile unor ferme, în vreme ce soarele, cufundându-se în urma lor, sclipea orbitor în ferestrele fermelor de pe pajiștile înalte aflate în față. Cei trei membri ai familiei erau extaziați de noutatea situației, exclamând unul către altul la vederea frumuseții peisajului rural în acel sfârșit de zi, în acel unghi al luminii, cu soarele în spate și câmpurile galbene, și pădurile verzi, și casele parcă glazurate și transformate de strălucirea ambiguă, și asfaltul drumului ambiguu și el, și argintiu în oglinda retrovizoare, și negru în față.

În amurg s-au oprit să facă plinul și, când au revenit pe autostradă, tatăl Tony a văzut un autostopist zdrențaros pe acostamentul drumului, undeva mai în față. A apăsât pe pedala de accelerație. Autostopistul avea în mână un soi de pancartă: „IA-MĂ LA BANGOR“.

Helen i-a strigat la ureche:

– Tată, merge la Bangor. Să-l luăm!

Tony Hastings a continuat să accelereze. Autostopistul purta salopetă și avea umerii goi, barba lungă, blondă, și părul prins cu o bentiță. Omul l-a privit ținând pe Tony în clipa în care mașina a trecut pe lângă el.

– Uf, tată.

El s-a uitat peste umăr, ca să vadă drumul în spate.

– Mergea la Bangor, a spus ea.

– Ții să stai în compania lui vreme de douăsprezece ore?

– Niciodată nu oprești să iei autostopiști.

– Necunoscuți, a spus el, dorind să o prevină pe Helen în legătură cu primejdiile din această lume, dar reușind doar să pară un om mărginit.

– Unii nu sunt la fel de norocoși ca noi, a spus Helen. Nu te simți vinovat când treci pe lângă ei?

– Eu, vinovat? Nici gând.

– Noi avem mașină. Avem loc suficient. Și mergem în aceeași direcție.

– Lasă, Helen, a intervenit Laura. Nu te mai purta ca o școlăriță.

– Eu am prietene care fac autostopul de acasă până la școală. Ce s-ar face dacă toată lumea ar gândi ca voi?

A urmat o clipă de tăcere, apoi Helen a spus:

– Omul părea de treabă. Mi-am dat seama de asta după felul în care arăta.

Amintindu-și imaginea bărbatului zdrențăros, Tony s-a amuzat.

– Omul care se voia dus la Bangor?

– Of, tată!

Tony se simțea dezlănțuit în noaptea care cădea, avid de experiențe, de necunoscut.

– Avea o pancartă, a spus Helen. Un gest drăguț din partea lui, ceva de bun-simț. Și avea o chitară. Nu ai observat chitara?

– Nu era o chitară, ci o pușcă automată, a spus Tony. Toți criminalii își duc armele în cutii de instrumente muzicale, ca să fie luați drept artiști.

A simțit mâna Laurei pe ceafă.

– Tată, dar arăta ca Iisus Hristos. Nu ai văzut ce chip nobil avea?

Laura a râs.

– Oricine are o barbă lungă în vânt arată ca Iisus Hristos, a spus ea.

– Asta ziceam și eu, a replicat Helen. Dacă are barbă care îi flutură în vânt, atunci sigur e de treabă.

A simțit din nou palma Laurei pe ceafă, iar în mijloc era Helen, aplecându-se spre el de pe bancheta din spate, ținându-și capul pe spătarul scaunului, între ei.

– Tată?

– Da.

– Adineauri ai făcut o glumă obscenă<sup>1</sup>?

– La ce te referi?

Nimic. Au continuat să meargă în tăcere, pătrunzând tot mai adânc în întuneric. Ceva mai târziu, Helen a început să fredoneze cântece de drumeție, iar mama i s-a alăturat, urmată de Tony, care, deși nu cânta niciodată, a asigurat basul, și au înaintat cântând pe autostrada mare și pustie spre Pennsylvania, în vreme ce culorile au devenit tot mai dense și s-au pierdut în întuneric.

Apoi s-a făcut noapte deplină, iar Tony Hastings s-a trezit conducând singur, în liniște, și doar vâjâitul vântului acoperirea zgomotul motorului și sfârâitul pneurilor, în timp ce, alături de el, Laura stătea tăcută în întuneric, iar Helen se făcuse nevăzută pe bancheta din spate. Traficul era foarte lejer. Când și când, se vedeau luminile câte unei mașini licărind printre copacii care separau sensurile de mers. Alteori, acestea se ridicau sau coborau brusc, atunci când benzile se separau. Din când în când, pe sensul lui de mers, depășea stopurile vreunei mașini din față, iar alteori, în oglinda retrovizoare, îi apăreau lumini de faruri, iar un automobil sau un camion îi ajungea din urmă, dar erau porțiuni lungi în care nu se zărea nimeni prin preajmă. Din peisajul rural nu răzbătea nici o lumină, iar asta îl făcea pe Tony să creadă că pe acolo erau doar păduri. Era fericit că avea mașina care să-l țină departe de sălbăticie, și a fredonat ceva cu gândul la cafeaua pe care avea să o bea peste o oră, însă, între timp, savura senzația de bine, de trezie, de soliditate – aflat în timoneria navei lui, cu pasagerii de la bord adormiți. Era încântat că-l lăsase în urmă pe autostopist, că soția îl iubea și că fiica lui avea simțul umorului.

Era un șofer orgolios, convins că el avea întotdeauna dreptate. A încercat să înainteze cu o viteză constantă de o sută de kilometri pe oră. Pe o pantă lungă, a ajuns din urmă două

<sup>1</sup> Joc de cuvinte intraductibil: mesajul autostopistului, *Bangor Me*, poate fi scris și *Bang or me*, care are o conotație sexuală; în limbaj argotic, *bang* înseamnă act sexual (n.tr.)

perechi de stopuri care mergeau în paralel, blocând ambele benzi, chiar în fața lui. Una dintre mașini încerca să o depășească pe cealaltă, dar nu reușea să prindă viteză, astfel că Tony a trebuit să încetinească. A intrat pe banda din stânga, în spatele mașinii care încerca să depășească.

– Hai odată, vără-te în dreapta, a mormăit el, pentru că era totodată și un șofer nerăbdător.

Apoi și-a dat seama că șoferul din fața lui nu încerca să depășească, de fapt, cealaltă mașină, ci discuta cu celălalt șofer, și, într-adevăr, ambele mașini au continuat să încetinească.

„La naiba, nu mai blocați șoseaua.“ Unul dintre principiile care îl făceau să simtă că avea mereu dreptate era acela de a nu claxona niciodată, însă de data asta a făcut-o, doar un semnal scurt. Mașina din fața lui a țâșnit înainte. El a înaintat, a depășit-o pe cealaltă, a intrat din nou pe banda întâi, simțindu-se puțin rușinat. Mașina care mergea încet a rămas curând în urmă. Cea din față, care se îndepărtase, a încetinit din nou. Tony a bănuț că șoferul îl aștepta pe celălalt ca să-și reia joaca, așa că a intrat în depășire, însă mașina din față a virat stânga și i-a blocat drumul, astfel că a trebuit să frâneze brusc. A simțit un șoc în momentul când și-a dat seama că șoferul celeilalte mașini avea chef să se joace cu el. Mașina a încetinit și mai mult. Tony a observat luminile farurilor celei de-a treia mașini departe în urmă. S-a abținut să claxoneze. Ajunseseră să se deplaseze cu aproape cincizeci la oră. A decis să depășească pe banda din dreapta, însă mașina cealaltă i-a luat din nou fața.

– Hopa, a făcut el.

Laura a început să se agite.

– O să avem de furcă, a spus el.

Acum mașina din față mergea ceva mai repede, dar tot prea încet față de cât era normal. Cea de-a treia mașină a rămas mult în urmă. Tony a claxonat lung.

– Nu mai claxona, a spus Laura. Asta și vrea.

A lovit volanul cu pumnul. S-a gândit o clipă și a respirat adânc.

– Țineți-vă bine, a spus el și, apăsând pe pedala de accelerație până la podea, a fășnit spre stânga. De această dată, a reușit să treacă. Cealaltă mașină a claxonat, iar el a continuat să prindă viteză.

– Niște puști, a spus Laura.

De pe bancheta din spate, s-a auzi glasul lui Helen:

– Niște jigodii.

Tony nu știuse că ea era trează.

– Am scăpat de ei? a întrebat Tony.

Cealaltă mașină rămăsese puțin în spate, așa că s-a simțit ușurat.

– Helen! a exclamat Laura. Încetează!

– Ce e? a spus Tony.

– Le-a făcut semne obscene.

Cealaltă mașină era un Buick masiv și vechi, de culoare închisă, negru sau albastru, cu o îndoitură în partea stângă a barei de protecție. Nu se uitase să vadă cine era în ea. Însă aceasta se apropia vertiginos de el. A accelerat, ajungând la o sută treizeci, însă luminile farurilor celeilalte mașini au rămas aproape, fix în spatele lui, iar mașina era cât pe ce să-l atingă.

– Tony, a murmurat Laura.

– Uf, Iisuse, a făcut Helen.

Tony a încercat să accelereze și mai mult.

– Tony, l-a avertizat Laura.

Mașina cealaltă a rămas aproape.

– Ce-ar fi să conduci normal? a întrebat ea.

Cea de-a treia mașină rămăsese mult în urmă, iar luminile farurilor ei dispăreau la curbe și reapăreau după ceva timp pe porțiunile în linie dreaptă.

– Până la urmă se vor plictisi.

Tony a revenit la o sută la oră, iar cealaltă mașină a rămas atât de aproape de a lui, încât el nici nu reușea să mai vadă farurile în oglinda retrovizoare, ci doar lumina lor orbitoare. Mașina din spate a început să claxoneze, apoi s-a pregătit să depășească.

– Lasă-l să se ducă, a spus Laura.

Celălalt șofer s-a poziționat paralel, mai repede când el încerca să accelereze, mai încet când o lăsa și el mai moale. În mașină erau trei bărbați, numai că Tony nu i-a putut vedea bine pe toți, ci doar pe cel din dreapta șoferului, care avea barbă și rânjea mereu la el.

A hotărât să conducă în continuare cu o sută la oră. Să nu acorde, pe cât posibil, nici o atenție celui alt șofer. Șoferul celeilalte mașini i-a tăiat fața și a încetinit, silindu-l și pe Tony să încetinească. Atunci când a încercat să accelereze, i-a ținut calea și a pendulat încoace și încolo între benzile de circulație. Celălalt șofer a trecut înapoi pe prima bandă, ca și cum l-ar fi invitat să depășească, însă, când Tony a încercat asta, a revenit pe cealaltă bandă. Într-o izbucnire de furie, Tony a refuzat să cedeze, și atunci s-a auzit un zgomot metalic puternic și a urmat o zgâlțâială, și imediat și-a dat seama că lovise cealaltă mașină.

– Uf, la naiba! a exclamat el.

Dând impresia că era rănit, celălalt șofer și-a tras mașina într-o parte și l-a lăsat să treacă.

– Așa le trebuie, a zis el, au căutat-o cu lumânarea, numai că, la naiba, a adăugat el și a încetinit, întrebându-se cum să procedeze, în vreme ce mașina cealaltă încetinea în spatele lui.

– Ce faci? a întrebat Laura.

– Trebuie să oprim.

– Tată, a zis Helen. Nu putem opri.

– Am lovit cealaltă mașină, trebuie să oprim.

– O să ne omoare!

– Ei opresc?

Tony se gândea să părăsească locul accidentului, întrebându-se dacă avaria suferită de cealaltă mașină îi va potoli pe cei dinăuntru și dacă era bine să presupună asta.

Apoi a auzit-o pe Laura. Deși se mândrea cu calitățile lui, Tony aștepta din partea ei aprecierile morale de finețe, iar ea tocmai spunea:

– Tony, te rog să nu oprești.

Glasul ei era aproape o șoaptă, iar el avea să țină minte asta multă vreme. Așa că a continuat să gonească.

– Ai putea ieși de pe autostradă cu prima ocazie și să mergi la poliție să anunți accidentul, a spus ea.

– I-am luat numărul, a anunțat Helen.

Însă cealaltă mașină pornise din nou după ei, ajungând în trombă lângă ei, pe stânga, iar individul cu barbă a scos brațul pe geam și a început să-l fluture, ori poate le făcea semne cu pumnul, ori cu degetul, dar cert e că striga, iar mașina a ajuns în fața lui Tony și a derapat ușor, tăindu-i calea și încercând să-l forțeze să ajungă pe acostament.

– Dumnezeu să ne ocrotească, a spus Laura.

– Intră în ei, a răcnit Helen. Nu-i lăsa, nu-i lăsa!

Tony nu a reușit să evite ciocnirea, așa că a urmat o coliziune, ceva mai ușoară, cu un scrâșnet în partea din față stânga, apoi a simțit avaria și ceva zăngănind, făcând volanul să vibreze urât, în vreme ce mașina cealaltă îl forța să încetinească. Automobilul s-a cutremurat, ca și cum ar fi fost rănit mortal, iar el a renunțat, a tras pe margine și s-a pregătit să oprească. Cealaltă mașină a tras în fața lui. Cea de-a treia, cea care rămăsese mereu în urmă, a apărut ca din senin și a trecut vâjâind pe lângă ei.

Tony Hastings a dat să deschidă portiera, însă Laura i-a atins brațul.

– Nu face asta, a spus ea. Rămâi în mașină.

## DOI

Capitolul e gata, iar Susan Morrow se oprește să reflecteze. Romanul pare mai serios decât se aștepta și este ușurată, încântată să vadă fermitatea scriiturii, să constate cât de mult și-a îmbunătățit Edward stilul. O așteaptă o surpriză și se teme pentru Tony și pentru familia lui, aflați pe acea autostradă pustie și pândiți de o asemenea amenințare. Va fi ferit dacă ține portierele încuiate? Întrebarea este ce îi rezervă povestea, nu ce poate face el pentru a rămâne teferi, își dă ea seama. Așa este Edward, care deține puterea de a hotărî în acest caz: depinde ce are el de gând.

Apreciază ironia ascunsă în modul cum Edward îl tratează pe Tony, ceea ce sugerează maturitate, capacitatea de a se lua pe sine peste picior. Susan își pune o sumedenie de întrebări nelalocul lor, cum ar fi dacă persoana care pune mâna cu atâta afecțiune pe gâtul lui Tony este Stephanie, cea care scrie felicitările de Crăciun, și dacă Helen a fost inspirată de cineva din viața de familie a lui Edward. Ține să-și aducă aminte că nu trebuie să-l confunde pe Tony cu Edward, ficțiunea rămâne ficțiune, însă, observând numele de familie al lui Tony, se întreabă dacă nu cumva Edward l-a botezat astfel după orașul în care au crescut.

Se mai întreabă dacă Stephanie îl place pe Edward Scriitorul. Își amintește că se simțise trădată când Edward îi spusese că voia